

1975 VASARIS

zglute

EGLUTĖ

1975 VASARIS

25 25 25

TURINYS

- 3 APSTĖS KAUKAI, E. J.
- 11 KAS ATĖJO?, B. Kondratas
- 12 MILŽINKAPIS, K. Bradūnas
- 14 VASARIO 16-TOS RYTE, I. Regienė
- 20 GINTARĖLIAI, V. Nemunėlis
- 21 SIMUKAS IR LAPIS, E. J.
- 29 MŪSU KŪRYBA
- 31 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — viršelis ir 3-6, 8-10
- A. Trinkūnas — viršelio vinjetė
- J. Paukštienė — 11
- P. Osmolskis — 14
- T. Stasaitė — 15
- E. Muliolienė — 19
- R. Vaidilaitė — 20
- J. Eidukaitė-Okura — 21-28

Prašome be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių kitur nespausdinti.

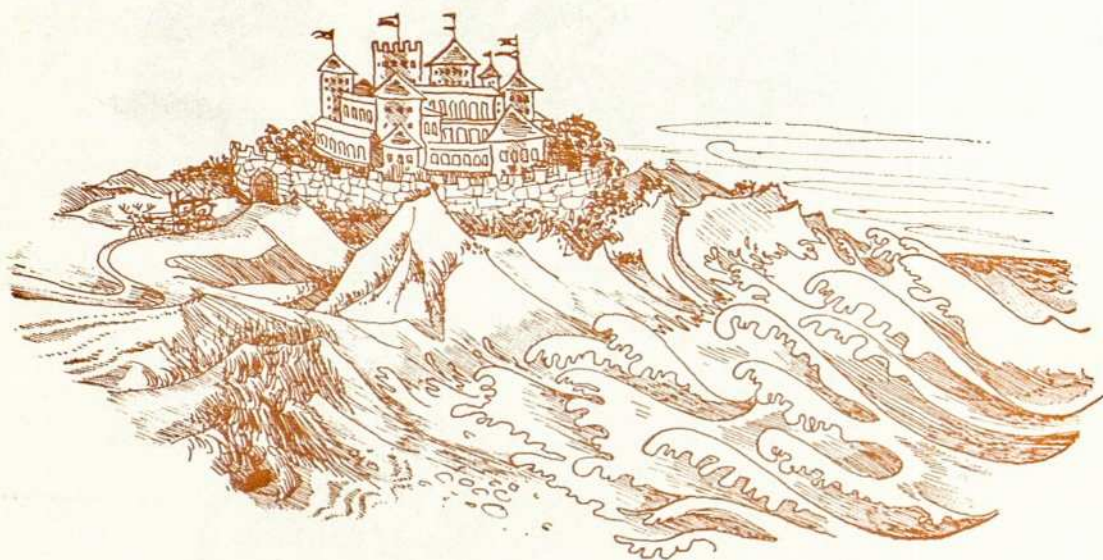
EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

APSTĖS KAUKAI

*Sekant "Lietuvos pajūrio padavimai"
paruošė E. J.*

Apstės pilis garsėjo turtais. Turtingai gyveno ne tik valdovas, bet ir pilėnai.

Apstės valdovui ir pilėnams turtus sukrauti padėjo kaukai. Valdovui turtus kaukai nešė dėl to, kad jis iš pilies tuščiomis rankomis neišleido nė vieno vargšo, o pilėnus kaukai turtino už tai, kad pilies mergaitės juos dailiai puošė ir vaišino įvairiais skanėstais.

Apstės pilyje gyventi buvo smagu. Aruodai pilni grūdų, tvartai gyvulių, o sandėliai visokio, visokiausio turto.

Pilies tvartuose, be naminių buvo ir laukinių gyvulių. Apstės valdovas prisijaukino jų nemažai. Laukinius gyvulius valdovas laikė savo malonumui.

Ji iškilmes mėgo važiuoti elniais. Elnių ragus išpuošęs auksu blizgančiomis žvaigždutėmis, lankydavo kaimynus, sukeldamas žmonių nuostabą.

Apstės pilyje gyveno ir gražioji Selmytė — valdovo ir valdovės dukra.

Selmytė taip pat mylėjo laukinius gyvulius. Vieną jų, taurą-milžiną, Selmytė prisijaukino sau. Savo tauro Selmytė nei kada mušė, nei beužkrovė sunkia našta. Dėl to ir tauras, kurio suvaldyti nemokėjo nė prityrę tramdytojai, Selmytės klausė. Savo taurą Selmytė išmokė pakęsti balną ir jį naudojo jojimui.

Apie Selmytės išmintį ir grožį žmonių kalbos siekė labai toli.

Selmytei piršosi daug. Kiekvieną dieną jaunikiai, ar jų piršliai varstė pilies vartus. Bet Apstės kunigaikštytė neskubėjo.

— Smagu man Apstėje pas tėtušius gyventi, — sakydavo Selmytė. — Niekur taip gerai nebus, — kalbėdavo graži ir išmintinga valdovo dukra.

Sykį į Apstės pilį, tuo pačiu laiku suvažiavo net trys kunigaikščiai. Visi trys gražūs ir turtingi, visi trys garsūs narsa ir žygiais.

— Gerai. Pakalbėsiu su dukra, — žadėjo jaunuoliams Apstės valdovas. — Tik nežinau, kuri jūsų Selmytė pasirinks. Tai jau, matote, jos, ne mano reikalas.

Selmytė pareiškė:

— Tekėsiu už to, kuris mano tauru pilies kiemą apjos tris kartus.

Jaunuoliai sutiko. Varžytinių dieną į pilies kiemą suėjo minios. Visi laukė, kas bus. . .

Tuo laiku, kai jaunuoliai traukė burtą, kuriam lemta tauru joti pirmiausia, į pilies kiemą atėjo Apstės valdovas, valdovė ir jų dukra Selmytė.

Varžybas pradėjo Selmytė.

— Atveskite mano taurą, — įsakė ji gyvulių tramdytojams.

Taurą atvedė. Kunigaikštis, kuris Selmytės tauru turėjo joti pirmiausiai, buvo labai drąsus. Jis greit ir stipriai suėmė tauro karčius ir užšoko ant jo nugaros.

Tauras, tačiau, pajutęs neįprastą naštą, nepajudėjo. Jis nuleido galvą, pasipurtė ir nepažįstamą raitelį sviedė žemėn.

Antram jaunuoliui nuo tauro nukristi neteko. Suerzintas gyvulys jo neprisileido.

Į Apstės kiemą susirinkę laukė, kas bus, kai prie tauro ateis trečias jaunuolis.

Bet — trečias jaunuolis nepasirodė. Prie Selmytės tauro priėjo nematyta, kunigaikštytės rūbais pasipuošusi, moteris. Moteris paglostė tauro nugarą, apkabino kaklą ir, atsisėdusi į balną, taip kaip Selmytė norėjo, pilies kiemą apjojo tris kartus.

Apjojusi kiemą, nepažįstama moteris, kunigaikštytės rūbus nusiėmė. Dabar žmonės pažino, kad tai buvo trečias, Selmytei pirštis atvykęs, jaunuolis.

Sumanų jaunikį sveikino minia, pilėnai, valdovas, valdovė ir Selmytė.

— Skelbiu vestuves! — pranešė Apstės valdovas.

Visame kieme buvo tik du nepatenkinti žmonės.

— Mus apgavo. Apgavo! Nepamiršim! — šaukė pikti, varžybas pralaimėję, jaunuoliai.

Bendroje linksmybėje piktai išreikštų žodžių niekas nė klausyti neklausė.

— Selmytės vestuvėse būkite sotūs, linksmi ir laimingi, — susirinkusius į vaišes kvietė pilies valdovė.

Selmytės vestuvės buvo ilgos, smagios ir linksmos.

Trečią vestuvių dieną, kai linksmybė buvo didžiausia, pilies vartuose pasirodė svetima kariuomenė.

— Priešas! Priešas! — šaukė nusigandę žmonės.

Netikėtai užklupti pilėnai pakriko. Gynėsi kas kuo galėjo ir kaip išmanė.

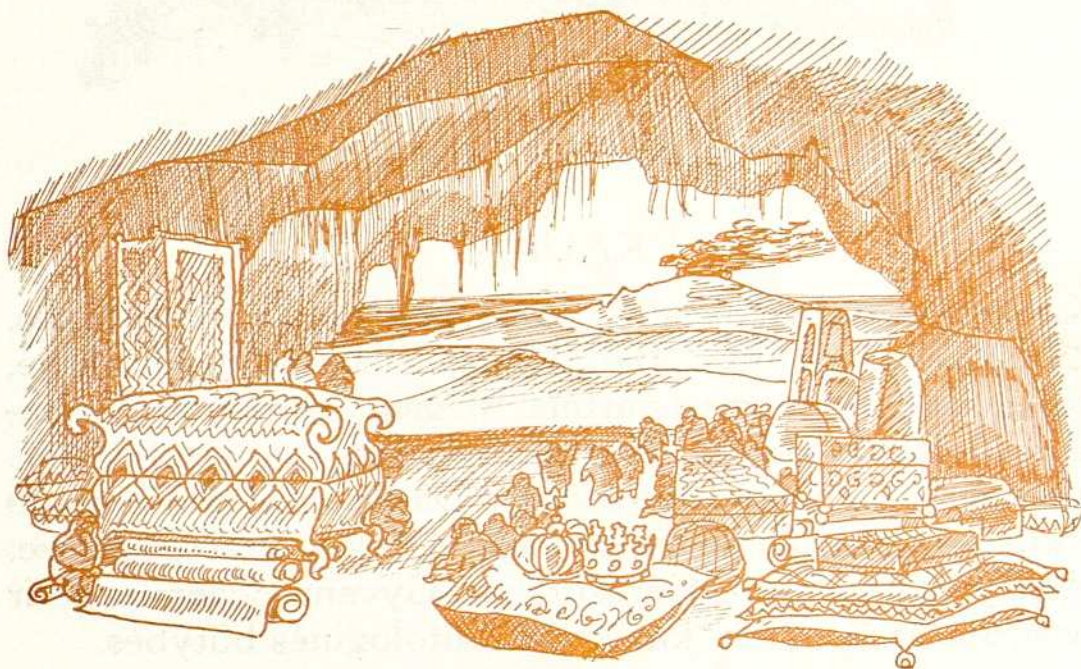
Apstės valdovas ir jaunas jo žentas svetimos šalies kariuomenę pasitiko drąsiai ir kovėsi narsiai. Bet, svetimųjų buvo daug daugiau. Kerštingi Selmytės varžybas pralaimėję jaunuoliai Apstės pilį užpuolė, pasamdę kiekvieną krašto priešą.

Kovoje žuvo pilėnai, valdovas ir jaunas jo žentas. Selmytė pamačiusi, kad jos mylimoje tėviškėje ima šeimininkauti svetimi, pilį padegė. Apstės kaukai, supratę kas įvyko, pilies turtą suslėpė tik jiems žinomose olose.

Pilies turtą paslėpę, jo saugoti į galias angas sulindo ir
Apstės kaukai.

Apstės kaukai įprašė ir deivę Laimą, kad ji be tėviškės likusiai Selmytei neleistų tarp svetimųjų vargo vargti, kad nusivestų į pilies kalno vidurį ir ten ją užmigdytų visiems laikams. . .

Nors kovą laimėjo, bet pilies degėsiuose priešas nerado nieko. . .

KAUKAI

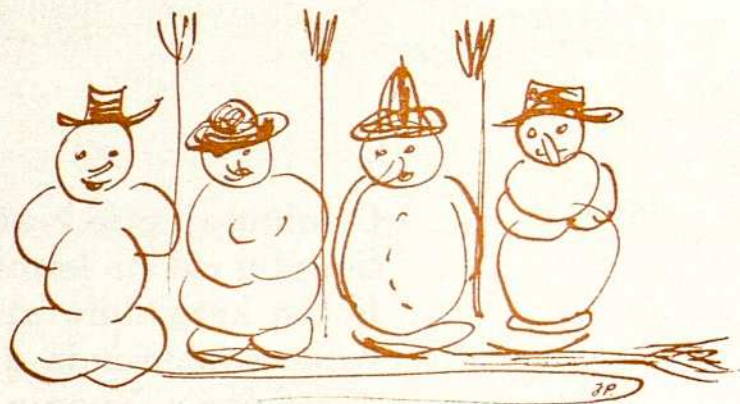
Kaukas — namų dvasia. Mažas žmogiukas. Nykštukas. Liliputas. Barstukas. Barzdukas. Lietuvių tautosakoje, veikia darydami gerus darbus. Mėgsta skanėstus. Puošiasi spalvingais rūbais. Kartais vaizduoja ir nuplyšėlius. Mažučiai, bet ilgom barzdom. "Darbuojasi" būriais, po vieną — retai. Rūpinasi: šeimos, vietovės, krašto gerove. Pasižymi išmintimi. Geraširdžiai. Gyvena požemiuose ir pasirodo tada ir ten, kur bėda. Mitologinės būtybės.

KAS ATĖJO?

B. Kondratas

Šiaurės vėjas dūksta,
Debesims nēr galo.
Staiga mūsų žemė
Ėmė ir sušalo.

Rytą sniegas krito,
Sukosi, mirgėjo —
Visur tapo balta,
Žiema jau atėjo!

MILŽINKAPIS

Kazys Bradūnas

Aš mažas žemės kauburėlis
Platybėj nokstančių laukų.
Prabėga debesio šešėlis,
Keleivis praslenka taku.
Ir vėlei vienišas lieku
Platybėj nokstančių laukų.

O tulumoj, prie krašto girios
Sodybų rūksta kaminai.
Iš ten kregždutė atsiskyrus
Į mane atskrenda dažnai,
Atnešdama žmonių mintis,
Šventas kaip mano paslaptis.

O aš tik žemės kauburėlis,
Toksai buvau, toksai lieku.
Bet plazda milžino šešėlis
Ir ant manęs ir ant laukų.
Klausai — lyg šnekintų tėvai —
Tai mano urnų pelenai.

Praeina amžiai kaip nebūta,
Keleiviai dingsta toliumoj.
Sudie pasakiusi kregždutė
Su saule skubinas namo...
Ir vėlei vienišas lieku
Sargyboj miegančių laukų.

2.1972

VASARIO 16-TOS RYTE

Vaizdelis

Irena Regienė

Veikia: Jūratė, Arūnas, Algis, Rasa, Daiva, Laima, Milda
Tautiniais rūbais pasipuošusi Jūratė, prieš veidrodį šukuoja plaukus, taiko
karūnėlę ir dainuoja:

Lietuva, brangi šalele,
Visados mes tavo.
Vis tik prie tavęs širdelė
Tu tėvynė mano.
Kaip malonūs tie krašteliai,
Kalvos ir girelės,
O tylią senovės raudą
Nemuns giest bangelėms.
(Muzika ir žodžiai J. Bertulio)

Baigiant dainuoti, į kambarį įsiveržia vaikai.

Vaikai: Labas rytas, Jūrate!

Arūnas: Paskubėk! Visą naktį snigo. Lauke daugybė puraus sniego. Jei anksti ateisime, galėsime mokyklos kieme sniego senį nulipdyti.

Rasa: Štai aš ir morką turiu senio nosiai! (Rodo didelę morką).

Algis: Tai bent noselė bus!

Milda: O kur šluotą jam gausime?

Arūnas: Sargo paprašysime. Jis tikriausiai turi senų ir jam nereikalingų šluotų.

Laima: Tik paskubėk, Jūrate!

Daiva: O ko tu tautiniais rūbais šiandien apsirengei?

Jūratė: Ar užmiršote kokia šiandien diena?

Algis: Antradienis!

Jūratė: O ar neatsimenate, kad šiandien vasario 16-toji, Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo sukaktuvių diena?

Laima: Taip, bet šiandien mes neinam į lietuvišką mokyklą!

Jūratė: Man šiandien šventė ir aš ją noriu tinkamai švęsti, tai ir į mokyklą eisiu pasipuošusi tautiniais rūbais.

Daiva: Į amerikietišką mokyklą su tautiniais rūbais? Tu juokauji?

Milda: Visi į tave žiūrės ir manys, kad tu kvaila.

Rasa: Ir šaipysis iš tavęs!...

Jūratė: Kodėl jie turi iš manęs juoktis. Jie tik susidomės mano gražiaisiais rūbais. Tada aš jiems paaiškinsiu, kad aš lietuvaitė ir kokia šiandien man šventė. Niekas nesijuoks. Pernai mano vyresnioji sesutė, kuri yra mokytoja amerikietiškoje mokykloje, vasario 16-tą dėvėjo tautiniais rūbais ir savo mokyklos vaikams papasakojo apie Lietuvą. Sakė vaikams buvo labai įdomu.

Arūnas: Apie tai mums papasakosi kitą kartą, o dabar negaišk, skubėk! Greit persirenk ir lėkim į mokyklą senio lipdyti!

Jūratė: Jūs galite eiti. O man šiandien šventė ir aš noriu švęsti kaip tikra lietuvaitė.

Arūnas: Nekvailiok! Visi tik juoksis iš tavęs.

Algis: Aš manau, kad Jūratė teisi. O juoko nėra ko bijoti. Protinai nesijuoks, o kvailių nėra ko paisyti. Čia laisvės šalis — visų tautybės ir nuomonės vienodai gerbiamos. Juk niekas nesišaiपो iš airių, kai jie švento Patriko dienoje žaliai apsi-rengia. Net ir tu, Arūnai, žalią šlipsą pasiriši.

Mergaitės: Tiesa!

Milda: Svetimom plunksnom kaišytis nėra čia ko, bet savųjų gėdytis tai jau tikrai nereikia.

Algis: Airiai savo švente didžiudamiesi paradus daro, miesto svarbiausią gatvę žaliai nudažo!

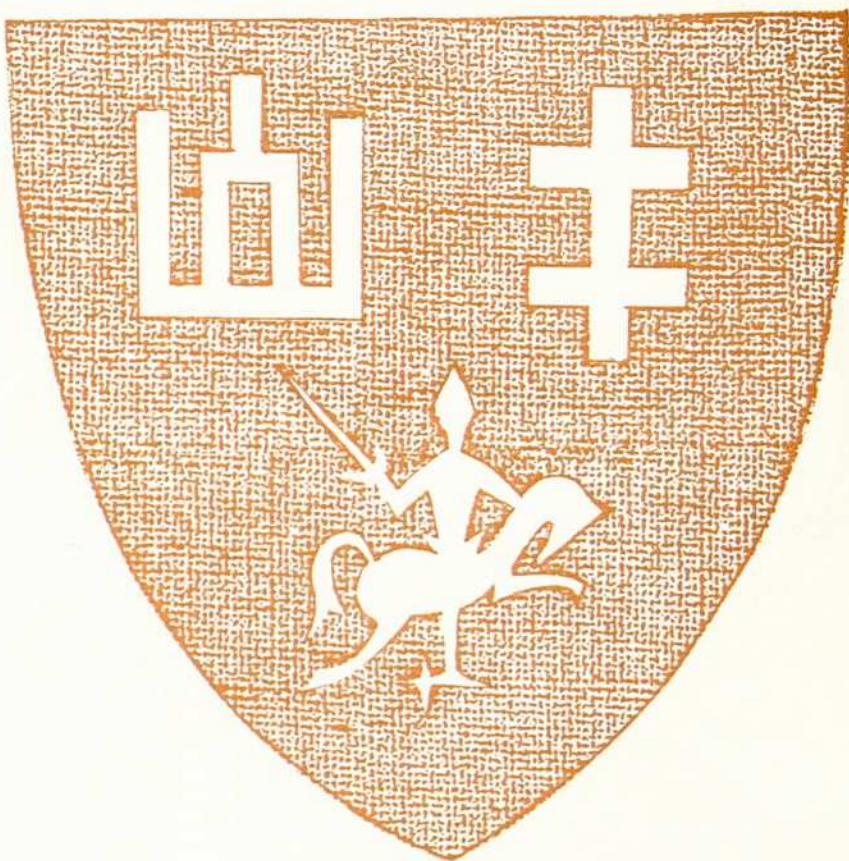
Rasa: Čikagos vidurmiestyje net upės vandenį žaliai nudažo!

Jūratė: Mes paradų daryti negalime, bet savo kilme ir pačia lietuvybe didžiutis galime. Savo tautos didingumą ir jai daromas skriaudas iškelti privalome.

Daiva: Tikrai būtų įdomu jei mes visi šiandien mokyklon nueitume tautiniais rūbais pasipuošę.

Laima: Tada mus visi pastebėtų ir susidomėtų, kodėl mes taip apsirengę.

Jūratė: Mes savo mokytojams ir draugams papasakoti galėtume apie Lietuvą ir jos istoriją.

Algis: Mes galėtume pasididžiuoti, kad lietuvių kalba yra viena seniausių kalbų pasaulyje.

Laima: Aš papasakočiau apie mūsų narsiuosius kunigaikščius: Mindaugą, Gediminą, Kęstutį, Algirdą, Vytautą ir kitus. Papasakočiau padavimus apie karžygius ir drąsias mergaites ir moteris.

Arūnas: O aš jiems apie Žalgirį. Apie piktus kryžiuočius, su kuriais lietuviai kelis šimtmečius kovojo ir juos prie Žalgirio visiškai sumušė.

Milda: O aš papasakočiau apie lietuvių dievus, šventąją ugnį, krievius ir vaidilutes.

Rasa: Aš apie tai, kad Lietuva dabar rusų pavergta. Apie mūsų tautai daromas skriaudas ir lietuvių partizanų drąsą ir žygius.

Daiva: Apie lietuvių meilę savo tautai ir kovas dėl laisvės.

Algis: Mes galėtume papasakoti apie mūsų tautinius papročius ir kultūrą.

Laima: Taip pat kodėl mes lankome lietuviškas mokyklas ir kalbame lietuviškai.

Jūratė: Mes visi galėtume padainuoti lietuviškų dainų, pašokti tautinius šokių.

Arūnas: Tikrai, kaip daug mes jiems papasakoti galėtume! Tai būtų pati gražiausia šventė!

Algis: Tai ko mes čia gaištam? Bėkim namo persirengti tautiniais rūbais, o sniego senį ir po pamokų nulipdyti spėsime.

Vaikai: Bėkim!

Arūnas: Iki pasimatymo mokykloje, Jūrate!

Jūratė: Iki pasimatymo!

(Vaikai išbėga. Jūratė vėl šukuoja plaukus ir dainuoja.)

GINTARĖLIAI

Vytė Nemunėlis

Mirga marių gintarėliai
Baltijos giliam dugne
Ir sapnuose jauno žvejo
Šviečia saule augsine.

Pučia vėjas baltą burę,
Neša laivą į marias, —
Ten brolelis, metęs tinklą,
Sau laimužę — laimę ras...

Ar pakils vakarė vėtra,
Links pušelės, bangos oš, —
Gelsvi marių gintarėliai
Jo sesutės kaklą puoš.

SIMUKAS IR LAPIS

Dėdė Pranys

Paruošė E. J.

Pamažu atėjo, bet greit praėjo Kalėdų šventės.

— Pasidarė geras rogių kelias. Ryt, iš pat ryto trauksim į mišką. Parsivešim, kas mums priklauso. Bus ramiau, — sakė Simuko tėvelis.

Kitą rytą, kai Simukas atsikėlė, namie rado tik moteris. Buvo atostogos. Į mokyklą eiti nereikėjo. Simuko diena, atrodė, nesiskirs nuo kitų, tokių pat dienų. Tėvelis dažnai išvykdavo. . . Bet įvyko kitaip. Simuko močiutė, tą dieną, jautėsi blogai. Reikėjo vaistų.

— Kaip dabar pasiekti vaistinę? — rūpinosi Simuko mama.

— Aš, mamyte, parnešiu, — pasisiūlė Simukas.

— Prisnigta. Kaip tu, vaikeli, nueisi?

— Nueisiu. O jei reikėtų į mokyklą? Ar nenueičiau? Vaistinė tik truputį toliau. Leisk, mamyte, — prašė Simukas.

— Na, gerai. Jeigu jau taip nori, — sutiko Simuko mama. — Bet dabar, bėk prie stalo. Alkanas neisi.

Simukas pasrėbė sriubos, apsirengė ir — pro duris.

— Dar ne viskas. Pavalgyk sočiai.

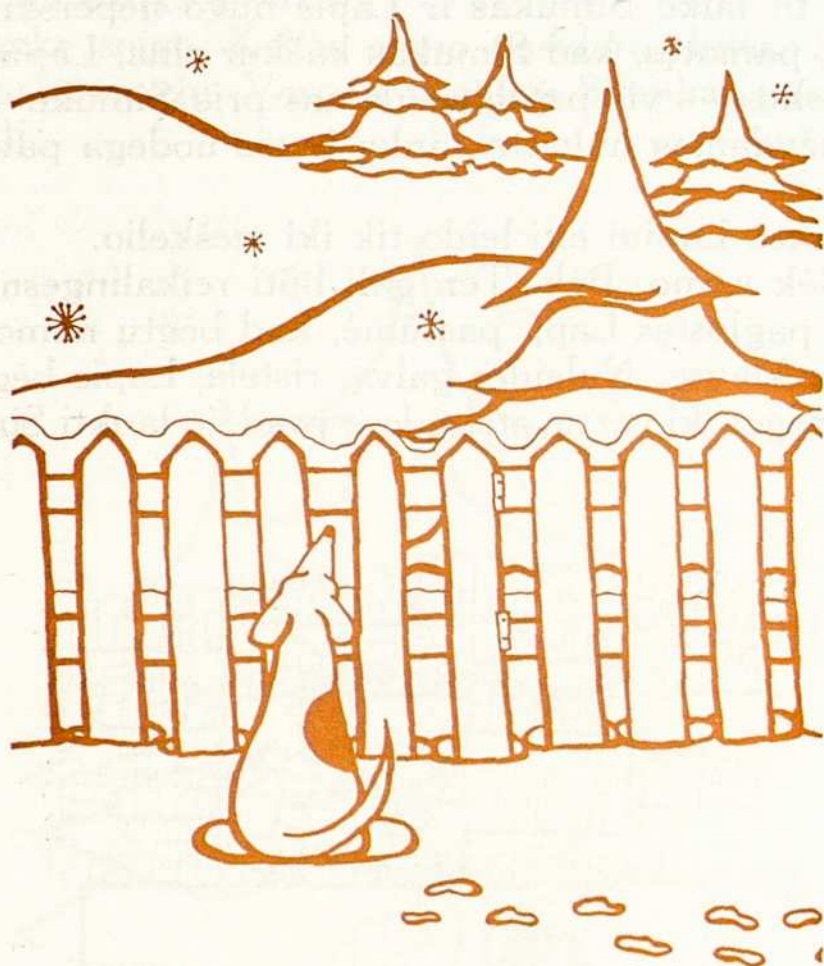
— Mamyte, jau neanksti. Kol nueisiu. . . — kepurę ant galvos maudamas, šūktelėjo Simukas.

Lauke Simuką pasitiko Lapis — kiemo sargas ir Simuko draugas.

— Ei, Lapi, palydėk, — glostė šuniuką Simukas.

Lapis Simuką lydėdavo kasdien. Iš ryto sykiu eidavo iki mokyklos, o pavakary, bėgdavo iki vieškelio ir, liežuvį iškišęs, laukdavo Simuko sugrįžtant.

Simuko ir Lapiio didžiausia draugystė prasidėjo nuo įvykio su lapėmis. Buvo taip.

Toje apylinkėje, kurioje gyveno Simuko šeima, privedo lapių.

Lapės naikino naminius paukščius ir darė kitokios žalos. Lapėms gaudyti ūkininkai pastatė spąstus. Vieną sykį, į lapėms paspęstus spąstus įkliuvo Lapis.

Spąstai šuniuko koją suspaudė neatlaidžiai. Lapis cypė ir unkštė, o kai į pagalbą niekas neskubėjo, ėmė staugti.

Skurdų Lapiro balsą išgirdo Simukas. Jis Lapi iš spąstų išėmė ir nunešė į būdą.

— Ko? Ko lendi, kur nereikia, — nukentėjusį draugą glostydamas, kalbėjo Simukas.

Nuo to laiko Simukas ir Lapis buvo neperskiriami. Ir dabar, pamatęs, kad Simukas kažkur eina, Lapis kice-no iš paskos — vis prisiglausdamas prie Simuko kojos, vis palaižydamas nuleistą ranką ir vis uodega pavizgin-damas.

Simukas Lapiui eiti leido tik iki vieškelio.

— Bėk namo. Bėk. Ten gali būti reikalingesnis nei man, — paglostęs Lapi, pastūmė, kad bėgtų namo.

Lapis klausė. Nuleidęs galvą, ristele, Lapis bėgo namo. Parbėgęs iki vartų, atsisėdo ir pradėjo laukti Simuko.

Į vaistinę Simukas nuėjo greitai. Vaistininkui pasakė, ko atėjo.

— Reikės laukti, — pasakė vaistininkas.

Vaistų belaukdamas, Simukas užsnūdo. Kai pabudo, diena jau slinko į vakarą.

Lauke snigo. Kelias namo pasidarė slidus. Simukas ėjo labai pamažu. Vargais negalais Simukas pasiekė pusiaukelį.

— Truputį pasilsėsiu, — sėsdamas ant pasitaikiusio kelmo, pagalvojo Simukas.

Sėdėti buvo smagiau, nei eiti ir Simukas nepastebėjo, kad vis labiau snigo ir vis labiau temo. Aplink pasidarė balta, net ir kelio juosta pasislėpė po sniegais.

— Tikras vargas. Kaip grįšiu namo? — rūpinosi Simukas ir jautė, kad jam stingsta sąnariai ne tik nuo šalčio, bet ir iš baimės.

Simukui atsitiko ir kita bėda. Kai norėjo patikrinti, ar močiutės vaistai nesusalo į leduką, Simukas net nutirpo. Vaistų kišenėje nebuvo. . .

— Pamečiau, kai traukiau nosinę. Turi būti kur nors čia pat.

Bet vaistų nebuvo. Per Simuko galvą plaukė nemaloniai mintys. Baisiausia buvo tai, kad visai sutemo ir kad baisiai šalo kojas. O, taip! Dar ir tie vaistai!

Staiga Simukas išgirdo, kad kažkas subrazdėjo. Jis krūptelėjo.

— Jei vilkas, tai baigta! — pagalvojo Simukas ir užsimerkė.

Buvo ne vilkas — buvo Lapis! Pusę dienos prie vartų išlaukęs Lapis, Simuko pėdas sekdamas, surado ir Simuką. Apie Simuką besisukinėdamas, Lapis užkliuvo ir už buteliuko su vaistais. Savo radinį Lapis padavė Simukui.

— Lapi, tu geras! Tu auksinis, Lapi! — į giliausią kišenę vaistus slėpdamas, džiaugėsi Simukas.

Lapis staiga ėmė zylioti ir garsiai loti.

— Simukai! Simukai! — pažino vaikas tėvelio balsą.

Privažiavo rogės. Tėvelis Simuką pasisodino į roges, apklostė kailiniais ir pasuko namo.

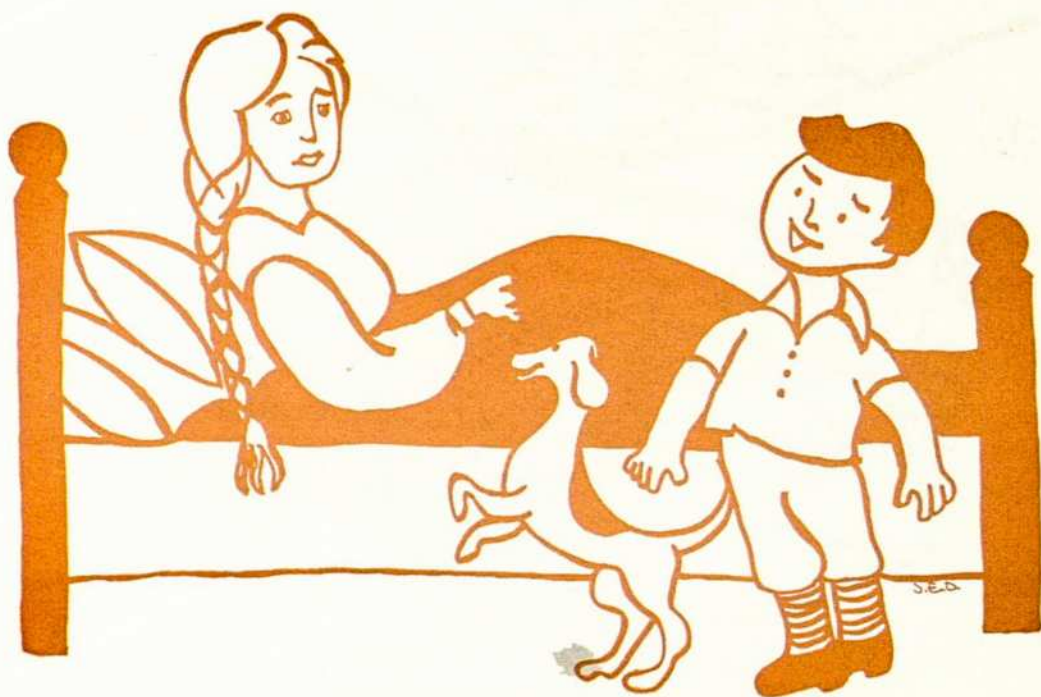
— Viskas gerai, kas gerai baigiasi, — nušvitusiu veidu, glausdama sūnų, kartojo ir kartojo mama.

Simukas pasipasakojo, kas ir kaip jam buvo.

— Tai taip ir neparnešei?

— Parnešiau, močiute. Štai. Bet tai ne mano, tai Lapio nuopelnas.

— Ne, ne Lapio. Tavo, Simuk, nuopelnas. Jei nebūtum ėjęs ir nebūtum pametęs, tai ir Lapis jokių vaistų nebūtų radęs, — laiminga, kad nuotykių pilna diena baigėsi gerai, dėkojo Simukui močiutė.

MŪSŲ KŪRYBA

SWAJONĖ IŠSIPILDĖ

Šiomet išsipildė mano svajonė pamatyti Lietuvą. Aplankiau savo tėvelių tėviškę, apie kurią žinojau tik iš šeštadieninės mokyklos ir tėvelių pasakojimų.

Liepos mėnesį aš su tėveliais įsėdau į lėktuvą ir išskridom. Lėktuvu skristi buvo geriau ir smagiau, negu įsivaizdavau. Ilgai skridom per Atlantą; buvo keista patirti laiko pasikeitimą. Pasiekę Europą, skridom per Olandiją, Austriją ir sekančią dieną buvom Maskvoje. Maskvoje ilgai tikrino mūsų lagaminus. Už valandos po tikrinimo jau buvom Vilniuje.

Vilniaus aerodrome mūsų laukė daug žmonių su gėlėmis. Mus pamatę, pradėjo verkti ir džiaugtis. Jų buvo apie porą šimtų, o mūsų tik dvidešimt septyni. Visi mūsų giminės buvo susirinkę pasitikti: mano pusseserė, pusbroliis, tetos, dėdės ir net mano močiutė, tėvelio mama. Po dešimties minučių visi sėdom į autobusą, kuris mus nuvežė į "Gintaro" viešbutį. Čia mūsų laukė dar daugiau giminių. Kalbėjomės su visais.

Labai nustebau, kai bekalbant, pastebėjau, jog viena moteris iš mano giminių gerai kalbėjo angliškai, net su amerikietišku akcentu. Visi jie buvo labai nuoširdūs. Tokių nuoširdžių žmonių aš gyvenime nebuvau sutikusi!

Tos penkios dienos Lietuvoje buvo šiltos ir gražios. Sekančią dieną mano dėdė mus nuvežė į Birštoną. Ten su savo pusbroliais ir pusseserėmis maudžiausi Nemune. Grįžtant sustojom miške. Rinkom uogas, ir pirmą kartą pamačiau didelį skruzdėlyną.

Vilniuje apžiūrėjom Gedimino pilį, Aušros Vartus ir labai didelių ir neapsakomai gražių bei meniškų bažnyčių. Viena žymiausių tai šv. Petro ir Povilo bažnyčia. Buvom Trakuose ir matėm labai didelę Trakų pilį. Užlipę į pilies bokštą, matėm ežerų ir salų aplinkui. Vieną dieną praleidom Kaune. Ten mačiau namus, kur mano mamytė gimė ir gyveno. Visi giminės susirinko ir padarė pikniką sode, prinešę daug skanių valgių. Kaune aplankiau Karo muziejų, Čiurlionio galeriją, zoologijos sodą. Karo Muziejuje buvo įdomu apžiūrėti Dariaus ir Girėno lėktuvo likučius.

Tos penkios dienos praūžė kaip vėjas. Jų niekuomet nepamiršiu. Labai norėčiau vėl grįžti į Lietuvą. Buvo taip graudu su visais atsisveikinti. Verkėm visi.

*Virgutė Rūkaitė
Toronto, Kanada*

GRAŽIAUSIAS ŽODIS

Man gražiausias ir svarbiausias žodis visame pasaulyje yra — laisvė. Jei žmogus yra laisvas, jis gali kalbėti, jausti, daryti, ką jis nori. Man gaila žmonių, kurie tokios laisvės neturi. Jie negali tikėti kuo nori, kalbėti ar mokytis kaip nori. Jie negali ištiesti savo rankas į pasaulio gėrybes ir naudotis tuo, kas jiems reikalinga.

Man taip gera ant širdies, kad Simas Kudirka gavo laisvę, kurios troško. Kiek jis iškentėjo! Kiek jis išgyveno! Mums reiktų bent dviejų gyvenimų išgyventi ir iškentėti visa tai, ką jis per tuos kelis metus patyrė. Visa jo kančios prasmė telpa į vieną žodį — laisvė. Nei aš, nei joks žodynas negali pilnai išaiškinti to žodžio. Tik tokie žmonės kaip Simas Kudirka gali pasakyti kokia laisvė brangi.

Aš didžiuojuos, kad tiek daug žmonių kartu dirbo ir kovojo, kad Kudirkai būtų grąžinama laisvė. Daug žmonių yra kentėję ir kovoję už laisvę, o kanadiečiai dažnai visai nepagalvojo, kas ta laisvė yra. O jei ir pagalvoja, jie tą laisvę panaudoja blogiems tikslams.

Vida Janulaitytė, 10 sk.

Toronto, Kanada

KAS AŠ ESU?

Aš gimiau 1875 metais, Varėnoje, netoli Vilniaus. Labai mėgau muziką. Lankiau Leipziger konservatoriją ir ją baigiau 1902 metais. Norėjau tapti muziku, kad galėčiau išreikšti gamtos grožį, kurį giliai jčiau. Gal esate girdėję mano simfonijas „Miškas“ ir „Jūra“? Būdamas 29 metų, nesitenkinau muzikine kūryba, bet taip pat pradėjau tapyti paveikslus. Tie paveikslai yra mano fantazijos kūriniai. Noriu, kad žmonės žiūrėdami į mano paveikslus, giliai susimąstytų.

Šiais laikais tikriausiai savo išvaizda nesiskirčiau nuo daugelio jaunų vyrų. Mėgau nešioti ilgus ūsus. Nors manęs niekas nemato, bet kas gali pasakyti, jog niekuomet neaplankau mano vardu pavadintos meno galerijos Čikagoje...

Žmonės sako, kad žymiausias mano paveikslas yra „Karaliai“. Tą paveikslą jie visaip aiškina. Ką jūs jame matot?

Būdamas 35 metų, pabaigiau savo gyvenimą Kaune. Ir dabar dar tebesu Kaune... Ar žinai, kas aš esu?

Edis Slapšys, 7 sk.

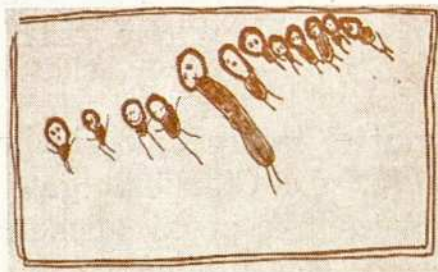
Toronto, Kanada

paveikslų paroda

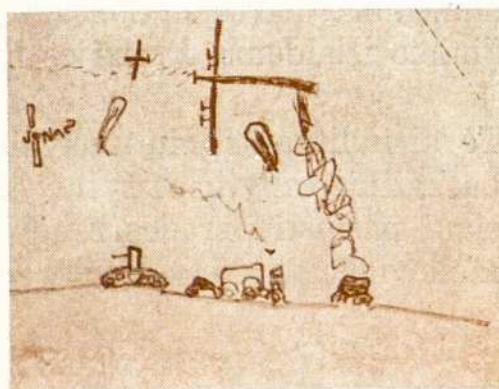
Aš

**Rytas Vebeliūnas, 4 m.
New York, N.Y.**

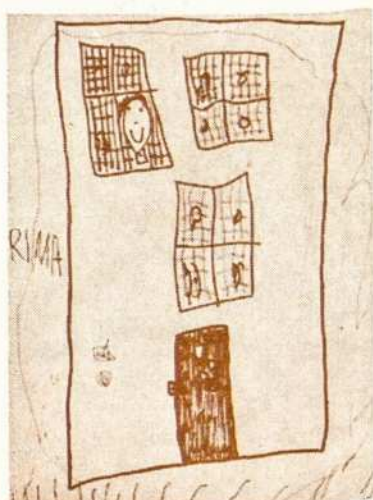
Žmogiukai

**Marius Marijošius, 4 m.
New York, N.Y.**

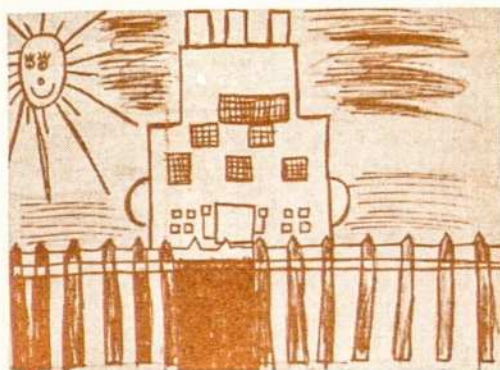
Karas

**Jonas Janušas, 5 m.
New York, N.Y.**

Mano namas

**Rima Vaičiulytė, 4 m.
New York, N.Y.**

Gedimino pilis

**Ina Balsytė, 7 m.
Toronto, Canada**

DĖMESIO! DĖMESIO!**“EGLUTĖS” SKAITYTOJAI, LITUANISTINIŲ MOKYKLŲ
MOKINIAI IR VISO LAISVOJO PASAULIO
LIETUVIUKAI!**

“Eglutės” laikraščelio sidabrinių sukaktuvių proga 1975 m. spalio 17-26 d.d. Čiurlionio galerijoje, Čikagoje, įvyks laisvojo pasaulio lietuviukų-ių iki 14 metų amžiaus dailės piešimo ir tapybos paroda. Tokio didelio pobūdžio paroda rengiama pirmą kartą. Kūriniai neįrėmuojami ir gali būti įvairaus dydžio; prisiunčiami iki birželio 15 d. su sekančia informacija: vardas ir pavardė, gyvenamoji vietovė ir amžius. Dalyvio mokestis 3.00 dol., prisiunčiamas kartu su darbais, bus panaudotas įrėmavimui ir grąžinimo išlaidoms. Premijos bus skiriamos pagal amžių.

Tėvai ir lituanistinių mokyklų mokytojai yra prašomi vaikučius paskatinti tapyti, paišyti, geresnius darbelius atrinkti ir nedelsiant pasiųsti parodos rengimo komisijos pirmininkei Grasildai Meiluvienei, 4525 S. Rockwell Ave., Chicago, Ill. 60632.

